

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Z. C.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. J. A., advokátom v B., proti žalovanej **S.**, so sídlom v B., zastúpenej Č., so sídlom v B., **o zaplatenie 58 945,96 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 65/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2011 sp. zn. 9 Co 137/2011, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. júna 2011 sp. zn. 9 Co 137/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 17. septembra 2007 č.k. 11 C 65/2007-111 v spojení s opravným uznesením zo 17. januára 2008 č.k. 11 C 65/2007-135 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa voči žalovanej domáhal zaplatenia 885 125,-- Sk a sumy 890 681,-- Sk spolu s príslušenstvom titulom dlžného nájomného za obdobie od 1. júla 2004 do 30. septembra 2004. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 118 792,-- Sk k rukám právneho zástupcu žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právni predchodcovia žalobcu ako vlastníci nehnuteľnosti označenej ako budova s. č. X., postavenej na parc. č. X., zapísanej na LV č. X., nachádzajúcej sa v k. ú. T. a parc. č. X. o výmere X. m², zapísanej na LV č. X. k. ú. T. prenechali tieto nehnuteľnosti do nájmu firme E. (právna predchodkyňa žalovanej). V zmluve označenej ako zmluva o nájme nehnuteľnosti uzatvorenej podľa Občianskeho

zákonníka (ďalej len „zmluva“) bola dohodnutá doba nájmu do 30. augusta 2011. V článku III bod 5 zmluvy bolo dohodnuté, že nájomca je oprávnený vypovedať zmluvu z dôvodov uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. s tým, že výpovedná doba je 6 mesiacov a začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede druhej zmluvnej strane. Dňa 28. mája 2003 žalobca oznámil žalovanej, že došlo k prevodu vlastníckeho práva. Dňa 9. septembra 2003 žalovaná doručila žalobcovi výpoveď zmluvy o nájme nehnuteľnosti v zmysle § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Dňa 29. marca 2004 bol podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, v ktorom žalovaná odovzdala žalobcovi predmetné nehnuteľnosti. Faktúrou č. X. žalobca vyfakturoval žalovanej nájomné za prenájom nehnuteľnosti/í za obdobie od 1.4.2004 do 30.6.2004 v celkovej sume 896 437,-- Sk a faktúrou č. X. nájomné za prenájom nehnuteľnosti/í za obdobie od 1.7.2004 do 30.9.2004 v celkovej sume 890 680,-- Sk. Súd poukázal na ustanovenie § 680 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho konštatoval, že účastníci zmluvy si dojednali, že zmluvu o nájme nehnuteľnosti uzatvárajú podľa Občianskeho zákonníka. Aplikácia § 680 Občianskeho zákonníka vylúčená nebola. Preto v prípade zmeny vlastníctva nehnuteľnosti žalovaná mala zákonný dôvod vypovedať nájomnú zmluvu uzavretú na dobu určitú. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že došlo k zmene vlastníctva. Táto skutočnosť bola žalovanej oznámená listom z 28. mája 2003. Žalobcovi bola výpoveď doručená v období 6 mesiacov. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa posúdil ako predbežnú otázku výpoveď zo zmluvy o nájme ako platný právny úkon, v dôsledku ktorého došlo k zániku zmluvného vzťahu a preto povinnosť platiť nájomné za obdobie od 1.4.2003 do 30.6.2004 a aj nájomné za obdobie od 1.7.2004 do 30.9.2004 žalovanej nevznikla. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 5. novembra 2009 sp. zn. 3 Co 109/2008, 3 Co 251/2009, 3 Co 299/2009 spolu s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2009 sp. zn. 3 Co 109/2008, 3 Co 251/2009, 3 Co 299/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa spolu s opravným uznesením tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 58 945,96 € s úrokom z omeškania vo výške 10 % zo sumy 29 380,77 € od 23.5.2004 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 29 565,19 € od 1.10.2004 do zaplataenia v lehote 3 dní. Žalovanej zároveň uložil

povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 11 204,84 € na účet JUDr. J. A., v lehote 3 dní. Zároveň potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007 č.k. 11 C 65/2007-106.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovanej uznesením z 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 148/2010 zrušil rozsudok odvolacieho súdu v spojení s jeho opravným uznesením a vec mu vrátil na ďalšie konanie (okrem jeho potvrdzujúceho výroku týkajúceho sa uznesenia zo 17. septembra 2007 č.k. 11 C 65/2007-106). Dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu bola existencia vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (nepredvídateľnosť rozhodnutia, resp. prekvapivé rozhodnutie).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. júna 2011 sp. zn. 9 Co 137/2011 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 58 945,96 € s úrokom z omeškania vo výške 10 % zo sumy 29 380,77 € od 23.5.2004 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 29 565,19 € od 1.10.2004 do zaplatenia v lehote 3 dní. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania 11 895,74 € k rukám JUDr. J. A., v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisového materiálu a vzhľadom na riadne zistený skutkový stav veci mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za preukázané, že právni predchodcovia žalobcu (A. D. a A. M.) ako vlastníci nehnuteľnosti označenej ako budova s. č. X., postavenej na parc. č. X., zapísanej na LV č. X., nachádzajúcej sa v k. ú. T. a parc. č. X. o výmere X. m², zapísanej na LV č. X., k. ú. T., prenechali nehnuteľnosti do prenájmu spoločnosti E., t.j. právnej predchodkyni žalovanej. V zmluve označenej ako Zmluva o nájme nehnuteľnosti uzavretej podľa Občianskeho zákonníka, bola dohodnutá doba nájmu do 30. augusta 2011. V čl. III bod 5 zmluvy bolo dohodnuté, že nájomca je oprávnený vypovedať zmluvu z dôvodov uvedených v § 9 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov s tým, že výpovedná doba je 6 mesiacov a začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede druhej zmluvnej strane. Na základe kúpnej zmluvy z 20. mája 2003 sa výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností stal žalobca, ktorý 28. mája 2003 oznámil žalovanej, že došlo k prevodu

vlastníckeho práva. Dňa 9. septembra 2003 žalovaná doručila žalobcovi výpoveď zmluvy o nájme nehnuteľnosti v zmysle § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dňa 29. marca 2004 bol podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti/i. Faktúrou č. X. žalobca vyfakturoval žalovanej nájomné za prenájom nehnuteľnosti za obdobie od 1.4.2004 do 30.6.2004 v sume 896 437,-- Sk a faktúrou č. X. nájomné za prenájom nehnuteľnosti za obdobie od 1.7.2004 do 30.9.2004 v sume 890 680,-- Sk. Ustanovenia zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov sú vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka špeciálne. Na vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov možno všeobecnú úpravu použiť len v prípade, ak ich neupravuje osobitný (špeciálny) zákon (R 47/1999). Z ustanovenia § 9 zákona č. 116/1990 Zb. vyplýva, že táto osobitná právna norma upravuje spôsob skončenia nájomného pomeru pri nájme nebytových priestorov, ak bol nájom dojednaný na čas určitý. Teda v takom prípade všeobecná právna úprava o skončení nájomného pomeru a v rámci toho aj úprava nájomného pomeru v zmysle § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatí. Nie je preto možné z tohto dôvodu na základe ustanovenia § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka dať zo strany nájomcu výpoveď z predmetnej zmluvy z dôvodu prechodu vlastníckeho práva k vyššie označeným nehnuteľnostiam z pôvodných vlastníkov na nového vlastníka. Preto výpoveď podaná spoločnosťou E. (právnou predchodkyňou žalovanej) z 9. septembra 2003 je pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka právnym úkonom neplatným a nemôže vyvolať právne účinky zániku nájomného vzťahu. Z povahy ustanovenia § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o jeden zo spôsobov skončenia nájomného pomeru, ktorý platí vtedy, ak sa účastníci konkrétneho právneho vzťahu možnosti skončenia nájomného pomeru nedohodnú odchyľne od tohto zákonného ustanovenia. Keďže dôvody, kedy môže nájomca predmetnú zmluvu vypovedať, boli v tejto zmluve konkrétne špecifikované, pričom ani jeden z týchto dôvodov nebol daný, je výpoveď vykonaná v rozpore so zákonom. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetnou výpoveďou nedošlo ku skončeniu nájomného vzťahu, žalovaná bola povinná platiť žalobcovi nájomné dohodnuté v zmluve. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe vyhovel. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Dovolanie podala z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázala aj na vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú videla v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, v jeho nepresvedčivosti. Žalovaná je názoru, že v danom prípade prichádza aplikácia § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka do úvahy a názor odvolacieho súdu je nesprávny. Vymáhanie nájomného navyše pokladá za v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka), nakoľko v tom čase nehnuteľnosti neužívala, pretože boli odovzdané žalobcovi.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom

dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľka tvrdila, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho s navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia, t.j. prečo rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). Táto námietka žalovanej je preto nedôvodná.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd vo vzťahu k tejto uplatnenej námietke po preskúmaní veci konštatoval, že v konaní bola zistená vada v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. z nasledovných dôvodov.

V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že ustanovenia zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov sú vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka špeciálne. Na vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov možno všeobecnú úpravu použiť len v prípade, ak ich neupravuje osobitný (špeciálny) zákon (R 47/1999). Z ustanovenia § 9 zákona č. 116/990 Zb. v znení neskorších predpisov vyplýva, že táto osobitná právna norma upravuje spôsob skončenia nájomného pomeru pri nájme nebytových priestorov, ak bol nájom dojednaný na čas určitý. Teda v takom prípade všeobecná právna úprava o skončení nájomného pomeru a v rámci toho aj úprava nájomného pomeru v zmysle § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka neplatí. Nie je preto možné z tohto dôvodu na základe ustanovenia § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka dať zo strany nájomcu výpoveď z predmetnej zmluvy z dôvodu prechodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam z pôvodných vlastníkov na nového vlastníka.

Podľa § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dôjde ku zmene vlastníctva k nehnuteľnej veci, môže z tohto dôvodu vypovedať nájomnú zmluvu iba nájomca, a to aj vtedy, ak bola zmluva uzavretá na dobu určitú; výpoveď však musí podať v najbližšom výpovednom období, pokiaľ je zákonom alebo dohodou ustanovené. Pri zmene vlastníctva k hnuťej veci môže zmluvu vypovedať aj nadobúdateľ.

Dovolací súd sa s názorom odvolacieho súdu nestotožňuje a uvádza, že v danom prípade z pohľadu aplikácie § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka je úplne irelevantné, či predmetná zmluva je uzatvorená v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka alebo

ako konštatoval odvolací súd v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Ustanovenie § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí všeobecne. Iba v prípade, že by osobitný zákon upravoval inak skončenie nájomného pomeru, treba rešpektovať tento iný zákon. Takýmto osobitným zákonom je zákon č. 116/1990 Zb., ktorý však nerieši otázku právnych dôsledkov zmeny v osobe prenajímateľa v dôsledku zmeny v osobe vlastníka veci, ktorá je predmetom nájmu. Preto aj na takýto prípad je potrebné aplikovať ustanovenie § 680 ods. 3 Občianskeho zákonníka. To isté platí aj o úprave nájomných vzťahov vôbec. Zároveň dovolací súd zdôrazňuje, že existencia osobitného zákona neznamena, že vo vzťahu k nájmu neprichádza do úvahy aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka (porovnaj napr. 29/1996 ZSP). V ďalšom konaní odvolací súd zároveň ustáli, či predmetom nájmu boli len nebytové priestory, alebo ide o súbor vecí (pozemok a budova). V tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti odvolaciemu súdu aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 251/2002 (76/2003 ZSP). Tým, že súd z tohto aspektu neposudzoval skutkový stav veci v nadväznosti k právnej stránke veci, došlo vo vzťahu k uvedenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci k inej vade v konaní, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2012

**JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová